

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Martinem Lorencem, advokátem se sídlem Stavitelská 1099/6, Praha 6, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze,** se sídlem Ovocný trh 3/5, Praha 1, proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 6. 8. 2012, č. j. 7118/12/III/Sed, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, č. j. 10 A 164/2012 – 121,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Martinu Lorencovi, advokátovi se sídlem Stavitelská 1099/6, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**. Tato částka mu bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí rektora žalované specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaná neprominula stěžovateli zmeškání lhůty k podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty (dále jen „děkan“) ze dne 1. 6. 2012, č. j. Stud/Kis/824 (dále jen „rozhodnutí děkana“), kterým

stěžovateli nepřiznal účelové stipendium podle čl. 5 odst. 1 písm. b) Stipendijního řádu Univerzity Karlovy v Praze ze dne 10. května 2011 (dále jen „stipendijní řád“), a žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana jako opožděnou zamítla.
[2] Poprvé stěžovatel požádal o účelové stipendium dne 19. 8. 2011. Následně požádal o účelové stipendium pro akademický rok 2011/2012 žádostí ze dne 29. 11. 2011. V obou případech bylo rozhodnuto tak, že se účelové stipendium nepřiznává. Na základě žádosti o přezkoumání byla tato rozhodnutí zrušena a vrácena děkanovi k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti. Děkan následně rozhodl o obou žádostech o účelové stipendium jedním rozhodnutím, a to opět tak, že se účelové stipendium nepřiznává. Žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana podal stěžovatel dne 19. 7. 2012, tj. po uplynutí třicetidenní lhůty pro podání žádosti o přezkoumání (lhůta marně uplynula dne 18. 7. 2012). Současně se žádostí o přezkoumání rozhodnutí podal i žádost o prominutí zmeškání lhůty. Žalovaná však žádosti o prominutí zmeškání lhůty nevyhověla a žádost o přezkoumání rozhodnutí proto jako opožděnou zamítla.

[3] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, kterou shledal městský soud nyní napadeným rozsudkem nedůvodnou. Vyšel při tom ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, který rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 75/2014 – 44, zrušil předchozí rozhodnutí městského soudu v této věci (rozsudek ze dne 16. 1. 2014, č. j. 10 A 164/2012 – 61).

[4] Městský soud úvodem svého posouzení konstatoval, že jelikož žádost o přezkoumání byla zamítnuta pro opožděnost, může být i v řízení před soudem zkoumáno pouze to, zda stěžovatel podal opravný prostředek ve lhůtě a jak bylo naloženo se žádostí o prominutí zmeškání lhůty pro podání opravného prostředku. Za stěžejní označil námitku, že o žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o přezkoumání měl primárně rozhodnout děkan, tedy řízení mělo být dvojinstanční, a dále otázku, zda je možno použít úpravu stanovenou pro toto rozhodování ve stipendijním řádu. Těmito otázkami se zabýval ve zrušujícím rozsudku kasační soud a městský soud pouze převzal jeho názory. Řízení před správními orgány proběhlo v tomto ohledu řádně a dle správného předpisu.

[5] Pokud jde o žalobní námitku směřující do posouzení samotné důvodnosti žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání opravného prostředku, městský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 75/2014 konstatoval, že toto posouzení je předmětem správního uvážení. Městský soud se ztotožnil s žalovanou v tom, že pod pojmem *důležité důvody* je třeba vnímat objektivní skutečnosti, jež nastanou nezávisle na vůli účastníka řízení, a které mu znemožní učinit ve stanovené lhůtě příslušný procesní úkon. Stěžovatelem uváděné vyřizování další úřední korespondence či jiných vlastních záležitostí je skutečností subjektivně ovlivnitelnou, a tedy z hlediska úvah o prominutí zmeškání lhůty irelevantní. Soud však souhlasil s tím, že účastníku řízení nemůže být v zásadě na újmu to, že k podání opravného prostředku hodlal přistoupit až na samém konci lhůty. To je zcela na jeho volbě, avšak i případném riziku, jež s sebou takové rozhodnutí nese.

[6] Relevantním důvodem, který bránil v časném podání opravného prostředku, mohla být jedině tvrzená zdravotní indispozice. Stěžovatel ji však blíže nekonkretizoval a o svém tvrzení nepřinesl žádný relevantní doklad. Nadto soud upozornil, že ve dnech, kdy měl zmíněnou indispozicí trpět, zaslal stěžovatel děkanu Matematicko-fyzikální fakulty

pokračování
elektronickou poštou krátkou zprávu. Za těchto okolností lze souhlasit s žalovanou, že mu nic nebránilo opravný prostředek podat alespoň elektronicky a posléze jej doplnit. Závěr žalované o neexistenci důležitých důvodů pro prominutí zmeškání lhůty se tak jeví logický, opřený o dostatečné důvody a v rámci správního uvážení vymezeného v čl. 13 odst. 2 stipendijního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V úvodu kasační stížnosti zdůraznil, že se k věci opakovaně vyjádřil (písemně i ústně na jednání před soudem), přesto městský soud ani stručně necitoval obsah těchto jeho vyjádření.

[9] V písemnostech a ústním přednesu se věnoval i otázce, zda je namístě dovozovat, že při rozhodování o prominutí zmeškání lhůty se jedná o správní uvážení, jak rozhodl Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení. Pokud by tomu tak bylo, tím spíše by mělo být řízení dvojinstanční. Argumentoval rovněž proti rozsudkům užitým Nejvyšším správním soudem v předcházejícím řízení (rozsudky ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 As 79/2011 - 120, a ze dne 23. 12. 2011, č. j. 4 As 26/2011 - 176).

[10] Uvedl, že v rámci předcházejícího řízení před městským soudem byla vznesena i námitka rozporu rozhodnutí rektora žalované s Úmluvou o právech osob se zdravotním postižením. Účinky úmluvy se žádný správní ani soudní orgán nezabýval. Význam úmluvy není jen v rovině procesní, ale v souladu s ní by měly být posuzovány i překážky, které bránily v podání opravného prostředku.

[11] Dále má za to, že okolnost, že podatel (osoba se zdravotním postižením) přistoupí k podání opravného prostředku až ke konci lhůty, bývá způsobena především tím, že dříve vzhledem k obsáhlosti takový opravný prostředek podat nezvládne. Na osoby se zdravotním postižením je třeba brát zvláštní ohled (k tomu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. I. ÚS 2903/14). Nepřijatelný je proto argument Nejvyššího správního soudu, že byť měl správní orgán za to, že žádost o prominutí zmeškání lhůty není dostatečně doložena, ani tak nebyl povinen o tom stěžovatele poučit.

[12] K e-mailové zprávě, kterou zaslal stěžovatel v době své indispozice a o níž městský soud tvrdil, že byla poslána děkanovi, v kasační stížnosti uvedl, že šlo o dopis určený doc. RNDr. A. H., CSc., tedy nikoliv děkanovi. V adresátovi dopisu spatřuje zásadní rozdíl, jelikož je snazší napsat známému, bez formalit, než napsat sdělení se všemi formalitami, s oslovením, označením funkce, věci atd. Ze strany městského soudu se jedná o hrubou vadu skutkových zjištění způsobenou mimo jiné tím, že tento dopis nebyl při soudním jednání proveden jako důkaz.

[13] Rovněž nesouhlasil s tím, že ve své žádosti o prominutí zmeškání lhůty své zdravotní obtíže, které měly představovat důvody prominutí zmeškání lhůty, blíže nekonkretizoval. Má za to, že pokud uvedl, že trpěl „*nevolnostmi a zvracením vyžadujícími*

prakticky celodenní klid na lůžku“, nemohl být konkrétnější. Jeho zdravotní stav může potvrdit jeho matka, jejíž čestné prohlášení o zdravotním stavu přiložil k doplnění kasační stížnosti. Dále přiložil lékařskou zprávu ze dne 17. 8. 2012. Z uvedených důvodů představují závěry, že ponechání podání opravného prostředku na konec lhůty má jít k tíži podateli, zřejmou negaci všech principů ohledu vůči nemocným lidem. K věci samé odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2001, sp. zn. I. ÚS 396/01, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2011, sp. zn. 6 Tdo 332/2011.

[14] Závěrem uvedl argumentaci k tomu, proč je jeho kasační stížnost přípustná, a to přesto, že jde o kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšší správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Ten se totiž v předcházejícím řízení nevypořádal s celou právní materií věci. Současně považoval za nutné poukázat na to, že v Poslanecké sněmovně se v současné době projednává novela zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), podle které se na rozhodování o právech a povinnostech studentů bude vztahovat zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Tato zamýšlená legislativní změna dává zapravdu právnímu názoru stěžovatele.

[15] Z uvedených důvodů navrhl zrušit rozsudek městského soudu a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla kasační stížnost jako nepřípustnou odmítnout [s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, jelikož se jedná o tzv. opakovanou kasační stížnost v téže věci po zrušení prvotního rozhodnutí městského soudu. Napadeným rozhodnutím je zde nové pravomocné rozhodnutí městského soudu, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Soudní řád správní v § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že taková kasační stížnost je nepřípustná.

[19] Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, zajišťuje toto ustanovení, aby se Nejvyšší správní soud nemusel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by postrádalo smysl, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by kasační soud setrval na svém původním názoru, takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele žádný význam, nebo by vyslovil právní názor jiný, takže by postupně rozličnými

právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí.

[20] Podle těchto zásad postupoval rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s.“*

[21] Zákonnou výjimkou je tedy situace, kdy se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, pak s. ř. s. projednání kasační stížnosti připouští. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je však třeba zároveň vykládat ve světle zachování co možná nejširšího přístupu k soudu tak, že kasační stížnost není možné podat opakovaně „z týchž důvodů“ (viz k tomu podrobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, str. 1003 – 1004). K takovým případům náleží, mimo situací, kdy Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu například z důvodu nepřezkoumatelnosti, zmatečnosti, nebo nezákonnosti odmítnutí či zastavení řízení, i nyní posuzovaná situace. Proti předchozímu rozhodnutí městského soudu podala kasační stížnost žalovaná, která uplatňovala alespoň z části jiné námitky než nyní stěžovatel. Námitky, které dosud Nejvyšší správní soud v této věci neřešil, jsou přípustné. Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS).

[22] Ve smyslu logiky předchozích odstavců musí soud konstatovat, že nepřípustné jsou všechny kasační námitky, které směřují proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 75/2014 – 44, jelikož se jimi stěžovatel snaží brojit proti již vyjádřenému názoru kasačního soudu, což je nepřípustné. Konkrétně jde o námitku, (i) že se v případě posuzování žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání opravného prostředku dle čl. 13 odst. 2 stipendijního řádu nejedná o správní uvážení, a pokud by tomu tak navzdory logice bylo, pak by řízení muselo být dvojinstanční; (ii) že je nepřijatelný argument, že byť měl správní orgán za to, že žádost o prominutí zmeškání lhůty není dostatečně doložena, ani tak nebyl povinen o tom stěžovatele poučit; (iii) že byla v rozhodnutí kasačního soudu použita nesprávná judikatura, přičemž tento svůj názor se snaží obhájit. Těmito námitkami se tedy soud nezabýval.

[23] Další námitka se týkala rozporu napadeného správního rozhodnutí s Úmluvou o právech osob se zdravotním postižením. Nejvyšší správní soud ověřil, že zmínka o této úmluvě se prvně objevila ve vyjádření stěžovatele v rámci řízení před městským soudem doručeném soudu dne 27. 2. 2015. Rozšířit žalobu o další žalobní body je však možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2, věta třetí, s. ř. s.). Napadené správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 14. 8. 2012, lhůta pro podání žaloby tak uplynula 14. 10. 2012. Jelikož tento den připadl na neděli, bylo posledním dnem lhůty pondělí 15. 10. 2012. Rozšířit žalobní body více než 2 roky po uplynutí lhůty je nepřípustné, žalobní námitka je tedy opožděná.

[24] Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že opožděná žalobní námitka, se kterou se krajský (městský) soud vůbec nevypořádal (neuvedl, že ji má za opožděnou), nemohla mít vliv na rozhodnutí o věci samé, neboť pro svoji opožděnost nemohla být důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného. Jedná se tedy o pochybení městského soudu, které však s ohledem na to, že nová žalobní námitka se v řízení objevila až po tak dlouhé době od skončení lhůty pro podání žaloby, nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Výsledek řízení by totiž ani při zohlednění této opomenuté námitky nemohl být jiný. Přestože tedy šlo o pochybení městského soudu, opomenutím opožděné námitky nebylo nikterak zasaženo do stěžovatelových práv.

[25] Hlavní těžiště kasační stížnosti spočívá v námitkách směřujících do posouzení samotné důvodnosti žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání opravného prostředku. K těm je třeba konstatovat, že posouzení žádosti je předmětem správního uvážení (viz znění čl. 13 odst. 2 stipendijního řádu), které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, a obdobně rozsudek ze dne 13. 4. 2010, č. j. 8 As 72/2009 – 114).

[26] Nejvyšší správní soud neshledal, že by došlo k překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Rektor žalované vyhodnotil, že sepisování stížnosti ministru spravedlnosti v souvislosti s hodnocením žadatele při výkonu funkce přísedícího, příprava podkladů pro odvolání proti rozsudku o náhradě ušlého výdělku, vyhledávání judikatury a apod. je pouze soukromou záležitostí stěžovatele a takové důvody nelze podřadit pod závažné důvody ve smyslu čl. 13 odst. 2 stipendijního řádu. Závažným důvodem by tak mohla být jedině zdravotní indispozice ve dnech 17. – 18. 7. 2012, kdy trpěl nevolnostmi a zvracením, což si vyžádalo prakticky celodenní klid na lůžku. Takovou krátkodobou zdravotní indispozici, nadto nedoloženou, neshledal rektor vzhledem k délce lhůty k podání žádosti o přezkoumání (30 dní) závažným důvodem. Zmeškání lhůty k podání žádosti o přezkoumání proto neprominul.

[27] Dle Nejvyššího správního soudu šlo o ucelenou argumentaci, logicky odůvodněnou, vycházející ze skutkového stavu věci, tak jak byl a mohl být zjištěn. Jediným případným důvodem pro prominutí zmeškání lhůty vyhodnotil rektor onemocnění stěžovatele v závěru lhůty pro podání žádosti o přezkoumání, tyto obtíže však nebyly žádným způsobem specifikovány a nebylo doloženo, proč bránily podat opravný prostředek včas. V kasačním řízení předkládané důkazy – čestné prohlášení matky stěžovatele a lékařská zpráva jsou podány opožděně a jejich provedení by bylo nyní nadbytečné, vzhledem k tomu, že soud hodnotí napadené rozhodnutí z hlediska správního uvážení, tedy pouze z hlediska procesního postupu správního orgánu a souladu jeho úvahy se zákonem a pravidly logického usuzování. Nově navržené důkazy by se mohly vztahovat jen k procesnímu postupu. Pokud v rozhodné době uvedené dokumenty rektor k dispozici neměl, nemohl k nim tudíž přihlédnout a na jeho postupu nelze shledat nic protizákonného.

[28] Obdobně je z hlediska posouzení kasačním soudem bezvýznamná námitka ohledně e-mailové komunikace s doc. RNDr. A. H., CSc. Je zcela irelevantní, zda stěžovatel psal děkanovi či svému známému vyučujícímu, jelikož žádná z variant nemohla ovlivnit

rozhodnutí rektora žalované. Rektor ze žádného e-mailu při svém rozhodování nevycházel. Městský soud v rozsudku tuto skutečnost sice zmínil, nejedná se však o zásadní, ale spíše podpůrný argument, který nemá vliv na výsledek řízení. Z hlediska posuzování řádnosti správního uvážení je nadbytečný.

[29] Soud se ztotožňuje s tím, že je věcí podatele, kdy přistoupí k podání opravného prostředku. V případě, že na konci lhůty onemocní, je na něm, aby doložil, že mu v podání bránily závažné důvody. V nynějším případě stěžovatel ponechal podání opravného prostředku na konec lhůty, přičemž bylo vyhodnoceno, že mu v podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana nebránily závažné důvody. Tato skutečnost nemá nic společného s tím, že je osobou se zdravotním postižením a stejně by bylo přistupováno i k člověku zcela zdravému, u kterého by dle jeho tvrzení nastaly přechodné zdravotní komplikace. Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2903/14, na nějž odkázal v kasační stížnosti, sice zdůrazňuje nezbytnost zvláštního, citlivějšího přístupu a zvláštních ohledů státu vůči rodinám, jejichž členové trpí nějakým zdravotním postižením, ale ve vztahu k právu na rodinný život a z důvodu, že udržení chodu a funkčnosti těchto rodin je často složitější než v případech rodin, kde ani rodiče, ani děti nemají žádné zdravotní postižení. Přestože Nejvyšší správní soud souhlasí, že v určitých případech je třeba přihlédnout ke zdravotnímu postižení osob, kterých se přezkoumávaná správní rozhodnutí dotýkají, v nynějším případě neshledal důvod pro zvláštní postup. Nález Ústavního soudu nelze na posuzovanou věc aplikovat.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti k věci samé odkázal na závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 396/01 a usnesení Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 6 Tdo 332/2011. Uvedená rozhodnutí rovněž nelze na posuzovanou věc aplikovat. Ústavní soud se ve svém nálezu zabýval otázkou, zda lze žádost o prominutí zmeškání lhůty podat až na konci lhůty stanovené pro tuto žádost, tato otázka není v nynějším řízení předmětem sporu. Nejvyšší soud pak rozhodoval o navrácení lhůty k podání odvolání v trestní věci, kde advokátka onemocněla na konci lhůty pro podání odvolání, svůj stav doložila lékařskými zprávami a Nejvyšší soud její zdravotní stav vyhodnotil jako závažný – postihla ji ztráta koncentrace, ztráta paměti, doporučená hospitalizace atd.

[31] Pro úplnost kasační soud doplňuje, že namítal-li stěžovatel, že městský soud necitoval v napadeném rozsudku ani stručně obsah jeho písemných ani ústního vyjádření, pak je nutno konstatovat, že nejde o námitku do rozhodovacích důvodů soudu a povinnost podrobně citovat vyjádření účastníků řízení není nikde stanovena.

[32] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukázal na to, že v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky se projednává novela zákona o vysokých školách, jejíž přijetí by dalo za pravdu jeho názoru. Tato případná nová úprava se však nevztahuje na nynější věc.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[34] Vzhledem k tomu, že rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[36] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovateli ustanoven advokát Mgr. Martin Lorenc. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem) podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). První porada s klientem nebyla sice advokátem doložena do spisu, ze spisu však vyplynulo, že proběhla, jelikož advokát doložil Nejvyššímu správnímu soudu listiny, které stěžovatel sám nepředložil (například čestné prohlášení matky stěžovatele). Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 a § 7 bod 5. advokátního tarifu), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal zástupci odměnu za další úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti ze dne 25. 11. 2015) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Důvodem je, že text doplnění kasační stížnosti podaného advokátem se téměř doslova shoduje s textem doplnění kasační stížnosti, které podal již dříve sám stěžovatel. Doplnění kasační stížnosti advokátem tudíž nelze považovat za účelné, naopak bylo nadbytečné. Jelikož zástupce nedoložil soudu, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, celková výše odměny ustanoveného zástupce činí 3 400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu